

DELEGATURA

UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dn. 14.11.2006r.

RKT-61- 30/06/SB

DECYZJA Nr RKT- 80/2006

Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z zm.) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Dariuszowi W. oraz Mariuszowi D., przedsiębiorcom prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą jako „INTER-PLAST” s.c. W. Dariusz, D. Mariusz, Siemianowice Śl.

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 23 c ust. 1 w związku z art. 23 a ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania ww. przedsiębiorców** polegające na:

nie zamieszczeniu w „warunkach umowy” pełnych informacji o: terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z zm.),

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 23e ust. 1 i 2 w związku z art. 23a ust. 1 i 2 w/w ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, działanie w/w przedsiębiorców, polegające na:**

nie zamieszczeniu w „warunkach umowy” pełnych informacji o nazwie i adresie gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z zm.),

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania od 26.10.2005r.

III. Na podstawie art. 23 d w/w ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **stwierdza się że** stosowana przez ww. przedsiębiorców praktyka, polegająca na zamieszczaniu w umowach zawieranych z konsumentami informacji o: firmie przedsiębiorców, nie narusza obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, o której mowa w art. 43² § 1 k.c., a tym samym **nie narusza zbiorowych interesów konsumentów**, o których mowa w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

IV. Na podstawie art. 100 e ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mając na uwadze ważny interes konsumentów nadaje się decyzji w zakresie punktu I **rygor natychmiastowej wykonalności.**

V. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postanawia się zobowiązać solidarnie Dariusza W. oraz Mariusza D., do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 92 zł (słownie złotych: dziewięćdziesiąt dwa).

Uzasadnienie

W dniu 21.10.2005r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej organem antymonopolowym), z urzędu wszczęte zostało postępowanie w związku z podejrzeniem podejmowania przez Dariusza W. i Mariusza D., przedsiębiorców prowadzących wspólnie działalność gospodarczą jako INTER-PLAST s.c. W. Dariusz, D. Mariusz, Siemianowice Śl. – zwanych dalej Inter-Plast, bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów o których mowa w art. 23 a ust. 1 i 2 przywołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Karta nr 1).

Postępowanie zostało wszczęte w związku z ustaleniami dokonanymi przez organ antymonopolowy w postępowaniu wyjaśniającym.

W piśmie z dnia 15.11.2005r. (Karta nr 17) odnosząc się do wszczęcia postępowania, Inter-Plast przedstawił wzorzec umowy wykorzystywany przy zawieraniu umów z klientami na którego odwrocie znajdują się zmienione warunki umowy (Karty nr 20, 21). W kolejnych pismach Inter-Plast przedstawił listę producentów, których produkty sprzedaje, a także opisał relacje ich wiążące.

Po analizie zgromadzonego materiału postanowieniem nr 3 z dnia 11.10.2006r. zostało zmienione postanowienie o wszczęciu w zakresie pkt 2 w taki sposób, iż otrzymało ono brzmienie, iż za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów może zostać uznane działanie ww. przedsiębiorców polegające na „naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w umowach zawieranych z konsumentami o: firmie przedsiębiorców, co może być sprzeczne z art. 43² § 1 k.c.”

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

W trakcie postępowania, organ antymonopolowy ustalił, że przedsiębiorcy prowadzą działalność polegającą na sprzedaży detalicznej okien i drzwi, a także parapetów, żaluzji i rolet dziesięciu firm (Karta nr 24). Działalność jest prowadzona przez Dariusza W. oraz Mariusza D.. Prowadzą oni wspólnie działalność gospodarczą jako „INTER-PLAST” s.c. W. Dariusz, D. Mariusz, Siemianowice Śl. (Karta nr 14).

Przedsiębiorcy przy zawieraniu umów z konsumentami posługują się wzorcem umowy o nazwie „Umowa na montaż stolarki budowlanej”. Na jego odwrocie umieszczone są „warunki umowy” (Karta nr 8). „Warunki umowy” podają informacje o „gwarancji producenta”. Gwarancja jest udzielana na następujących warunkach „1. W przypadku zamontowania wyrobu przez firmę INTER-PLAST gwarancja producenta wynosi:

- 5 lat na szczelność i trwałość profili,
- 10 lat odporności na działanie światła (trwałość barwy) profili okiennych białych,
- 5 lat odporności na działanie światła (trwałość barwy) profili okiennych kolorowych,
- 5 lat na zachowanie funkcji okucia,
- 5 lat na szybę zespoloną.

Aluminium:

- 1 rok na szczelność i trwałość profili,
- 5 lat na szybę zespoloną.

Rolety:

- 1 rok.

2. 1 rok na montaż wykonany przez grupę montażową Zleceniobiorcy.

3. Udzielona gwarancja na szybę dotyczy szczelności wkładu, co oznacza że w okresie 5-ciu lat, wewnątrz nie wystąpi wyroszenie pary wodnej.
4. Normalne zużycie nie podlega gwarancji. Za uszkodzenia spowodowane niewłaściwym użytkowaniem towaru Zleceniobiorca nie odpowiada. W ramach gwarancji Zleceniobiorca ma prawo wyboru następujących form realizacji zobowiązań gwarancyjnych:
 - naprawę reklamowanego wyrobu,
 - wymianę wadliwego wyrobu,
 - udzielenie bonifikaty obiektywnie odpowiadającej brakom.
5. Zleceniobiorca gwarantuje zachowanie odpowiednich norm i tolerancji właściwych dla tego typu wyrobów oraz zgodność wymiarów z zamówieniem.
6. Interferencje wkładów szybowych oraz parowanie na zewnątrz i wewnątrz pomieszczenia nie podlega reklamacji.”

W trakcie postępowania przedsiębiorcy poinformowali, że zmianie uległa treść „Warunków umowy”. Zmiana polegała na uzupełnieniu treści ww. dokumentu o pkt 7, który otrzymał brzmienie „Gwarantem jest producent danego wyboru którym jest ...” (Karta nr 21). Na potwierdzenie wprowadzenia do stosowania nowego wzorca dostarczono umowę zawartą w dniu 26.10.2005r. z konsumentem (Karta nr 20 -verte). Umowa zawarta z konsumentem posiada również właściwe oznaczenie przedsiębiorców, tj. była w niej zamieszczona informacja o danych przedsiębiorców, formie prawnej, adresie siedziby oraz numerze NIP.

Część producentów, których produkty sprzedaje Inter-Plast wraz z towarem dostarcza klientom oddzielne karty gwarancyjne (Karty nr 39, 68). Natomiast w jednym przypadku taka karta gwarancyjna nie jest przesyłana przez producenta (Karta nr 39). Jak ustalił organ antymonopolowy dokumenty te zawierają inne warunki gwarancji niż zawarte w umowie sprzedaży.

W toku niniejszego postępowania organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy antymonopolowej za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 23 a ust. 2 stanowi, że za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organ antymonopolowy na mocy art. 23c ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa.

/Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

I. W zakresie punktu I. sentencji decyzji oceniana praktyka Inter-Plast dotyczy nie zamieszczenia w „Warunkach umowy” w części dotyczącej warunków gwarancji, pełnych informacji o terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego – zwaną dalej ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży.

Inter-Plast zawierając umowę z konsumentem dostarcza warunki gwarancyjne umieszczone na jej odwrocie. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży udzielenie kupującemu gwarancji następuje bez odrębnej opłaty przez oświadczenie gwaranta, zamieszczone w dokumencie gwarancyjnym lub reklamie, odnoszące się do towaru konsumpcyjnego (...). Zgodnie z art. 13 ust. 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, uchybienie wymogom określonym w art. 13 ust. 1 pozostaje bez wpływu na ważność gwarancji i nie pozbawia kupującego wynikających z niej uprawnień.

Oprócz jednego producenta, wszyscy pozostali dołączają do produktów własne warunki gwarancji posiadające treści nie pokrywające się z warunkami przedstawianymi przez Inter –Plast. Przedsiębiorcy w postępowaniu wyjaśnili, że konsument może wybrać dokument na podstawie, którego będzie dochodził swoich praw (Karta nr 68).

Przepisy prawa nie wyłączają możliwości złożenia przez sprzedawcę zapewnień o przysługujących konsumentowi uprawnieniach z tytułu gwarancji, oświadczenia te mogą być składane nawet w reklamie. W przedmiotowym przypadku zapewnienia złożone przez sprzedawcę mają zastosowanie w sytuacji, gdy wyroby zostaną zamontowane przez firmę Inter-Plast. Warunki umowy stanowią: „W przypadku zamontowania wyrobów przez firmę INTER – PLAST gwarancja producenta wynosi: ...” (Karta nr 20-verte). Należy więc wnioskować, że w sytuacji, gdy montaż jest wykonany przez innego przedsiębiorcę, mają wyłącznie zastosowanie warunki określone w kartach gwarancyjnych dołączonych bezpośrednio przez producentów.

Dlatego też oświadczenie gwarancyjne Inter–Plast jest wiążące i musi spełniać wymagania ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży. Jednak w przedmiotowym przypadku naruszony został wymóg art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, z którego wynika obowiązek podawania w warunkach gwarancji podstawowych danych potrzebnych do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności terytorialnego zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz stwierdzenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

Informacja określająca terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej ma zapewnić konsumentom wiedzę, na jakim obszarze produkt może być zainstalowany, aby zapewniona była ochrona gwarancyjna określona w warunkach gwarancji.

Zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży warunki gwarancyjne muszą posiadać zapis informujący, że konsument może dochodzić roszczeń nie tylko na podstawie gwarancji, ale również innych przepisów ogólnych wynikających z niezgodności towaru z umową. Brak przedmiotowego zapisu, może wywołać u konsumenta przeświadczenie, że jedyne prawa jakie mu przysługują wynikają z oświadczenia gwarancyjnego. Jednak nie jest to pełna informacja, gdyż prawa konsumenta w sytuacji, gdy towar okaże się niezgodny z umową określa ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży. Stanowi ona o roszczeniach z

jakimi może wystąpić konsument, np. o naprawę, o wymianę na towar wolny od wad. Ustawa przewiduje również możliwość odstąpienia od umowy.

Nie otrzymanie wszystkich informacji o przysługujących konsumentom prawach, oraz o terenie, na którym zapewniona jest ochrona gwarancyjna narusza prawo konsumentów do otrzymania pełnych, rzetelnych i prawdziwych informacji, uprawniających do dochodzenia roszczeń nie tylko na podstawie warunków gwarancji.

Biorąc pod uwagę fakt, że zapisy gwarancyjne określone w Warunkach umowy są warunkami gwarancyjnymi o których mowa w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży, muszą one spełniać wszystkie wymogi określone w tej ustawie. Brak umieszczenia tych informacji w dokumencie otrzymywanym przez konsumentów, należy uznać za bezprawne działanie przedsiębiorcy.

Zakwestionowana praktyka narusza interesy całej grupy konsumentów, którzy korzystają z oferty spółki jak i przyszłych, potencjalnych ich klientów. Brak powyższych informacji powoduje, że konsumentom utrudniona została możliwość dochodzenia roszczeń. Oceniana praktyka narusza również interesy konsumentów, którzy dokonali zakupu i realizują umowy na podstawie warunków zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie obie przesłanki, organ antymonopolowy uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I sentencji decyzji.

II. Zgodnie z art. 23e ust. 1, 2 i 3 ustawy antymonopolowej nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a. W takim przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzje o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, natomiast ciężar udowodnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, spoczywa na przedsiębiorcy.

Organ antymonopolowy powziął podejrzenie, że przedsiębiorcy mogli stosować praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 23a ust. 1, tj. polegającą na nie zamieszczeniu w warunkach gwarancji informacji o: nazwie i adresie gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, co było sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Art. 3 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, stanowi, że sprzedawca dokonujący sprzedaży w Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany udzielić kupującemu jasnych, zrozumiałych i niewprowadzających w błąd informacji, wystarczających do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego towaru konsumpcyjnego. W szczególności należy podać: nazwę towaru, określenie producenta lub importera.

Treści warunków umowy, które poddano ocenie posiadały zapis: „W przypadku zamontowania wyrobów przez firmę Inter-Plast gwarancja producenta wynosi ...” (Karta nr 8). Umowa zawierana przez konsumenta jest zamówieniem na montaż stolarki budowlanej, których producentem nie jest sprzedawca, dlatego też tak ważne jest zdefiniowanie danych producenta towarów. Jest to konieczne do celów dowodowych w sytuacji, dochodzenia roszczeń z tytułu warunków gwarancji oraz niezgodności towaru z umową w sprawie jakości nabytych towarów.

Brak powyższych informacji w warunkach umowy, zostało uznane przez organ antymonopolowy jako działanie bezprawne. Praktyka naruszała interesy tej samej grupy konsumentów, którzy zostali określani w uzasadnieniu pkt I w sentencji decyzji. Tym samym zostały spełnione obie przesłanki, aby uznać stosowaną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W piśmie z dnia 15.11.2005r. (Karta nr 17) odnosząc się do wszczęcia postępowania Inter-Plast przedstawił wzorzec umowy wykorzystywany przy zawieraniu umów z klientami na którego odwrocie znajdują się nowe warunki umowy (Karty nr 20, 21). W celu

potwierdzenia wprowadzenia do stosowania nowego wzorca umowy przedstawiona została umowa faktycznie zawarta w dniu 26.10.2005r. W treści warunków umowy zamieszczono zapis „Gwarantem jest producent danego wyrobu, którym jest ...” z wpisanymi danymi producenta (Karta nr 20-verte).

Zamieszczenie w Warunkach umowy informacji o nazwie i adresie producenta sprzedawanego wyrobu, spowodowało, że treść umowy zawiera informacje wymagane przez ustawę o szczególnych warunkach sprzedaży.

Z uwagi na fakt, iż przedstawiona została faktycznie zawarta umowa uzupełniona o dane dotyczące producenta, przyjęte zostało, iż przedsiębiorca podjął działania, które uznane zostały jako zaniechanie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z powyższym za uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 23e ust. 2 ustawy antymonopolowej, praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 26.10.2005r.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt II sentencji.

III.

Organ antymonopolowy powziął podejrzenie, że przedsiębiorca mógł stosować praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy antymonopolowej, tj. polegającej na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w umowach zawieranych z konsumentami o: firmie przedsiębiorców, co mogło być sprzeczne z art. 43² § 1 k.c.

Jednak zgodnie z art. 23d ustawy antymonopolowej, jeżeli nie zachodzą okoliczności określone w art. 23a, Prezes Urzędu wydaje decyzję, w której stwierdza, że dana praktyka nie narusza zbiorowych interesów konsumentów.

W celu uznania, że określone zachowanie jest praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Postępowanie zostało wszczęte w oparciu o analizę dokumentów zgromadzonych w trakcie kontroli przeprowadzonej w siedzibie przedsiębiorcy. Natomiast nie było ono zainicjowane skargą konsumentów. Ponieważ na umowie zawartej z konsumentem przechowywanej w siedzibie Spółki, a także wzorcu umownym brak było szczegółowego określenia informacji o firmie przedsiębiorców, istniało podejrzenie, że konsumenci nie otrzymują takich informacji.

Zgodnie z art. 43² § 1 k.c. przedsiębiorca działa pod firmą. „Przez działanie pod firmą należy rozumieć prowadzenie działalności gospodarczej i zawodowej, a więc dokonywanie czynności nie tyle faktycznych, którym ustawodawca nie przypisuje większego znaczenia, ale przede wszystkim czynności prawnych.”¹

„Zważywszy, że zgodnie z art. 43² pod firmą działa tylko przedsiębiorca, spółka cywilna - niemająca własnej tzw. podmiotowości gospodarczej i niebędąca przedsiębiorcą - nie może mieć „własnej” firmy; mają ją wspólnicy. Firmą wspólnika jest jego imię i nazwisko, przy czym nie wyklucza się włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych (fantazyjnych).”²

Jednak w trakcie przedmiotowego postępowania została dostarczona przykładowa umowa zawarta z konsumentem w dniu 26.10.2005r. Treść tej umowy zawiera wszystkie informacje identyfikujące spółkę. Zawiera ona dane przedsiębiorców prowadzących wspólnie działalność gospodarczą jako Inter – Plast s.c., adres siedziby spółki oraz jej numer NIP oraz REGON.

¹ komentarz Stanisława Dmowskiego do art. 43² k.c., Lex Polonica

² Komentarz Jacka Gudowskiego do art. 860 k.c., Lex Polonica

Tym samym organ antymonopolowy stwierdził, że przedsiębiorcy dostarczyli dowody pozwalające uznać, że konsumenci otrzymują rzetelną, prawdziwą i pełną informację w umowach zawieranych z nimi o firmie przedsiębiorcy. Dodatkowo w toku postępowania przedsiębiorca wyjaśnił, że dane identyfikujące jego firmę są zawsze podawane konsumentom na umowach.

W świetle powyższych ustaleń oraz zgromadzonego materiału w opinii organu antymonopolowego, opisane działanie przedsiębiorcy nie nosi znamion bezprawności, w podanym powyżej zakresie i w tym przedmiocie nie posiadają cech praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów z art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt III sentencji.

IV. Art. 100e) ustawy antymonopolowej, umożliwia Prezesowi Urzędu nadanie decyzji w całości lub w części rygoru natychmiastowej wykonalności, jeżeli wymaga tego ważny interes konsumentów. W przedmiotowym przypadku ważny interes konsumentów upatruje się w interesie ekonomicznym konsumenta. Przepisy prawa ze swego założenia mają za zadanie regulować stosunki uczestników obrotu handlowego, ale również mają zabezpieczać interesy słabszych jego uczestników przed bezprawnymi, nieuczciwymi praktykami. W przedmiotowym przypadku mamy do czynienia z relacją profesjonalisty – przedsiębiorcy z konsumentem. Zgodnie z założeniami ustawy antymonopolowej, przedsiębiorca ma zapewnić konsumentom udzielenie wszystkich informacji wymaganych przez przepisy prawa. Natomiast w badanej sprawie, doszło do pogłębienia różnicy siły stron kontraktu, przez niepodanie pełnych informacji o terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową. Ponieważ nie umieszczenie powyższych informacji w umowach jest bezprawne oraz utrudnia konsumentom dochodzenie roszczeń z tytułu zawartych umów, konieczne jest nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności w punkcie I decyzji.

Stąd należało orzec jak w punkcie IV sentencji decyzji.

V. Na podstawie art. 72 ustawy antymonopolowej, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Postępowanie przeciwko przedsiębiorcom Dariuszowi W. i Mariuszowi D. przedsiębiorcom prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą jako INTER-PLAST s.c. W. Dariusz, D. Mariusz, w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania organ antymonopolowy w punkcie I decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 92 zł związane z korespondencją pomiędzy organem antymonopolowym a przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć solidarnie przedsiębiorców kosztami postępowania w wysokości 92 zł (słownie złotych: dziewięćdziesiąt dwa).

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie V sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 10101010 00 7878 22 31 000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Na postanowienie zawarte w punkcie V niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral